

РЕШЕНИЕ

№ 36851

гр. София, 24.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 02.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **8642** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е във връзка с подадена жалба от С. Г. И. с адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.8 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №26-4332-001411/19.03.2026г, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция, с която на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП-временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Според жалбоподателя, в заповедта не е изяснена фактическата обстановка, органът е възприел твърдения за отказ, като оспорва законосъобразността на извършената процедура по установяване на това обстоятелство. Заявява, че при връчването на заповедта на жалбоподател е предоставено единствено заповедта, без други документи, въз основа на които е приета описаната в нея фактическа обстановка. Иска от съда да се изиска цялата преписка по издаване на заповедта, включително АУАН, талон за медицинско изследване, доказателства за връчване на документи относно извършената проверка и всички материали, послужили като основание за налагането на ПАМ. Счита, че мярката представлява сериозно ограничение на правото на жалбоподател да управлява МПС и следва да се преценена при спазване на принципа на съразмерност. Иска се отмяна на оспорената заповед №26-4332-001411/19.03.2026г като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява, не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР Р. Б. Н., редовно уведомен, не се явява, представлява се от юрк. П., който оспорва жалбата. Искане за отхвърляне на жалбата и потвърждаване на процесната ЗППАМ като законосъобразна и правилна. Счита, че същата е издадена от компетентен орган, надлежно мотивирана и поддържа направените съображения в писмения отговор. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 67-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 26-4332-001411/19.03.2026г. по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор при СДВР, отдел Пътна полиция спрямо жалбоподателката била приложена принудителна административна мярка по чл. 171, ал. 1, т. 1, б. б от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №283824946 до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца.

В заповедта е посочено, че против С. Г. И. е съставен АУАН №АД бл.№240660 от 15.03.2026 г. В същия е отразено, че е на 15.03.2026 г около 01: 10 ч в в [населено място], по [улица]с посока на движение от ул. „6-ти септември към [улица]С. Г. И. управлява лек автомобил Ф. П. с рег.табели , собственост на В. К. С. и срещу номер 38 поради недостатъчен контрол върху управляваното МПС през цялото време на управление реализира ПТП като удря предпазно колче, след което продължава и срещу №32 удря 1 бр. бетонно колче и спира. В 02.10ч водачът отказва да бъде изпробван за алкохол с Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0706. В АУАН изрично е посочено, че водачът е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал.1 и чл.174 от ЗДвП.

На водача е издаден талон с номер 292464 за изследване в УМБАЛ Св.Анна със срок на явяване до 45 мин. от връчването на талона. Талонът е връчен в 02ч.и 55 мин. на 15.03.2026г, което е удостоверено с подпис на провереното лице.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, а в оспорената заповед е изложена фактическа обстановка чрез препращане към установеното в АУАН с посочване на номер и дата на последния. Съгласно ЗППАМ водачът е отказал да бъде изпробван за алкохол с Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0706, поради което са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС. С оглед горното на основание чл. 22 ЗАНН, във връзка с чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП на С. Г. И. е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП е отнето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена на И. на 24.06.2026 г.

Като доказателства по делото е представена електронната преписка по издаването на акта в цялост – АУАН серия АД, бл.№240660/15.03.2026г , връчен на жалбоподателката на 15.03.2026г, ЗППАМ №26-4332-001411/19.03.2026г, сведение от Д. П. – очевидец, сведение от Я. Ж.-очевидец, докладна записка от ст.полицай ООР, 01 РУ СДВР, съгласно която очевидците са спрели автопатрул 15 и са заявили, че са видели жена, която удря паркиран друг автомобил, след което се блъска в ограничително бетонно колче. Сигналът е докладван на ОДЧ 01 РУ и са останали на място до пристигане на екип на ОПП СДВР. В докладната е отразено, че до автомобила, управляван от жалбоподателката е бутнато бетонно колче, има щети по автомобила и липсващо ляво странично огледало; докладна записка от Х. К. – мл. автоконтрольор в 02гр, сектор 01 при ОПП СДВР, относно изпратен сигнал за ПТП, съгласно която И. отказва да бъде тествана за алкохол и в 02:55ч и е връчен талон за медицинско изследване за УМБАЛ Св.Анна, справка от Началник 01 група АНД ОПП СДВР, мотивирана резолюция №26-4332-М., НП №26-4332-003493

от 08.04.2026г, с което на С. Г. И. е наложена глоба в размер 153,39евро на основание чл.179, ал.2, пр.4 от ЗДвП за нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП, Справка картон водач, заповеди за компетентност на актосъставителя и издателя на процеснта ЗППАМ.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

По делото е представена заповед № 513з-12686/14.10.20253 г., с която директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, т. 4, т. 5, буква "а" и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Представена е и заповед № 8121з-1632/02.12.21 г, издадена от Министъра на МВР, с която определя служби за контрол по ЗДвП и определя длъжностни лица от МВР да издават фишове за налагане на глоби, да съставят АУАН, да издават НП, да ползват технически средства и системи за измервания контрол, и да осъществяват контролна дейност по ЗДвП.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б "а", т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. Заповедта съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 АПК относно наименованието на органа-издател, наименованието на акта, неговият адресат, фактически и правни основания за издаването му, има ясна разпоредителна част, дата на издаване, подпис на лицето с означена длъжност. Фактическите основания са пълни и без противоречия. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, като се е позовал на съставения АУАН серия АД, бл.№240660/15.03.2026г,че водачът на л. а. Ф. П. с рег табели СВ 3783ХВ е отказал да бъде изпробван за алкохол с Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер 0706. Видно от ЗППАМ и АУАН е реализирано ПТП, както и е извършен отказ водача да бъде изпробван за алкохол с тест. В АУАН е отбелязано, че е извършено нарушение на чл.20, ал.1 и чл.174 от ЗДвП. Правните основания в ЗППАМ съответстват на приложимата материална норма за извършеното административно нарушение и приложимата хипотеза на ПАМ

по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Волеизявлението на органа е във връзка с фактическите основания за неговото формиране. Възраженията на жалбоподателя за обратното са бланкетни и неоснователни.

Заповедта е издадена при спазване на общите процесуални правила на чл.35 и чл.36 от АПК за изясняване на релевантните факти и обстоятелства от значения за случая посредством събиране на всички относими, допустими и достатъчни доказателства. Органът е спазил принципа за истинност по чл.7 от АПК.

При спазване на чл.170, ал.1 АПК и разпределението на доказателствената тежест, административният орган е доказал обстоятелствата, които изискват налагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. В тежест на жалбоподателя е да установи факти, от които черпи права като обори констатациите относно управлението на МПС и отказа да бъде изпробван с техническо средство за употреба на алкохол след реализираното ПТП. В съставения АУАН, на който се позовава административният орган в заповедта е посочено, че лицето /жалбоподателката/ при управлението на МПС, точно и конкретно индивидуализирано, реализира ПТП и отказва да бъде изпробвана с техническо средство за употреба на алкохол. На водача е издаден талон за медицинско изследване. Същият е надлежно връчен на жалбоподател на дата 15.03.2026г, видно от подписа, като е определен срок -45 минути от връчването му да се яви в УМБАЛ Св. „Анна“, като няма доказателства за явяването на лицето, нито се твърди в жалбата, че водачът в предоставения срок се е явил в лечебното заведение и е дал материал за изследване наличието на алкохол в кръвта. Със съставения АУАН е установено, че водача /настоящ жалбоподател/ е извършил нарушение на чл.20, ал.1 и на чл.174 от ЗДвП. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП съставеният АУАН има доказателствена сила до доказване на противното, а в случая фактическата обстановка не е оборена от жалбоподател, за който е доказателствената тежест. В хода на съдебното производство жалбоподател не опровергава констатациите на административния орган с допустимите процесуални способности и средства. За да се наложи ПАМ е достатъчно да има съставен АУАН.

Настоящият съдебен състав намира за доказана фактическата обстановка, установена с АУАН, безспорно са възникнали материалноправните предпоставки за налагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Касае се за административна принуда, предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната административна мярка. Доводите на жалбоподателя за нарушение на принципа на съразмерност при действията на административния орган са неоснователни, тъй като оспореният административен акт е издаден при обвързана компетентност, при правилно изяснени факти за прилагане на принудата и съобразена с целта на закона, поради което няма нарушение на чл.6 от АПК.

Оспореният административен акт съгласно чл.4, ал.2 от АПК е издаден за целите и на основанията на закона. Заповедта е съобразена изцяло с предвидения от законодателя срок за прилагане административна принуда, временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Съгласно разпоредбата на чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки, като в нормата на т.1, б. „б“ е предвидено временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде изпробван за употреба на алкохол – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Нарушението представлява управление на МПС при което има отказ с

техническо средство за употреба на алкохол, което е самостоятелно основание за прилагане на ПАМ.

Заповедта отговаря на материалния закон.

Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в оспорената заповед е хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е свързана с управление на МПС и отказа с техническо средство за употреба на алкохол. Хипотезата осъществява състава на нарушението по чл.174, ал.3, предл.първо от ЗДвП. Нарушението е констатирано със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. На основание чл.189, ал.2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Констатациите в АУАН не бяха оборени в настоящото съдебно производство от жалбоподателката.

Административната принуда, наложена с оспорената заповед е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на ПАМ, органът е длъжен да я наложи. В тази връзка са неоснователни изложените доводи от жалбоподателя в подадената жалба.

На следващо място, оспорваната заповед е издадена при спазване принципа на съразмерност, заложен в чл.6, ал.1 АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, която не е ограничила правата на жалбоподателката в по-голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадената заповед са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в синхрон с чл.6, ал.5 от АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП за нарушение на чл.174, и чл.20 от ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда.

По изложените съображения съдът счита, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение не основани чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 102, 26 евро /200 лв. /

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 67-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г. И. от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № 26-4332-001411/19.03.2026г. по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР.

ОСЪЖДА С. Г. И. ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 102, 26 евро /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/ юрисконсултско възнаграждение. Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИ

Я:

